

LACRIMI PE COROANA DE SPINI A MÂNTUITORULUI

Sfintele relicve ale Pătimirilor Domnului de la Catedrala Notre Dame din Paris sunt: o părticică din Crucea Mântuitorului Hristos, un piron al Pătimirilor și Sfânta Coroană de Spini. Sfânta Coroană de Spini a fost cercetată de multe ori de comisii formate din medici, fizicieni, chimiști. Cele mai multe dintre acestea confirmă autenticitatea relicvei. Ea poartă venerația a cel puțin 16 secole de creștinătate.

Sfântul Ioan Teologul a scris că soldații romani în noaptea Joiii celei Mari, au făcut o coroană de spini în batjocură și i-au pus-o pe capul Mântuitorului Hristos (Ioan 19, 12).

Sunt numeroase mențiuni ale Coroanei de spini în primele secole ale Bisericii Creștine, mai ales în istorisirile pelerinilor la locurile sfinte, în secolul al IV-lea.

Sfânta Coroană de Spini,
foto

În 409, Sfântul Paulin de Nola o menționează printre relicvele sfinte ale Bisericii de pe Muntele Sion din Ierusalim. În 570, Martirul Antonie o găsește accesibilă venerației credincioșilor la aceeași Biserică din Sion. În 575, Cassiodor, în Comentariul său la Psalmul 75, scrie: „La Ierusalim, acolo este Coroana de spini”. În 870, coroana era încă la Ierusalim, așa cum semnaleză Bernard Călugărul.

În secolele VII-X, relicvele au început să fie transferate la Constantinopol, la Capela Împăraților bizantini, datorită tâlharilor care atacau tot mai des bisericile din Ierusalim. În 1238, Bizanțul cucerit de cruciați era condus de Baudouin de Courtenay, un împărat latin. În mare dificultate financiară, acesta a decis să vândă din relicve bancherilor venețieni pentru a face rost de bani.

Sfântul Louis, Regele Franței, a intervenit și a plătit compensații mari venețienilor, și în 10 august 1239, regele urmat de un cortegiu impresionant, a primit 22 de relicve sfinte la Villeneuve. În 19 atăt 1239, procesiunea a sosit la Paris. Regele și-a dezbrăcat toate însemnele și veșmintele regale, a îmbrăcat o tunică simplă, și cu picioarele goale, ajutat de fratele său, a purtat Sfânta Coroană de Spini până la Catedrala Notre Dame din Paris. Aici a fost construit un relicvariu pentru sfintele moaște.

În timpul revoluției franceze, relicvele au fost depuse la Biblioteca Națională, iar după Concordatul din 1801, ele au fost redade Arhiepiscopiei de Paris și de atunci sunt la Catedrala Notre Dame. Împărații francezi Napoleon I și Napoleon al III-lea au oferit câte un relicvariu acestor sfinte moaște. În anul 2007, sfintele relicve au fostenerate de către Sanctitatea Sa, Bartolomeu I, Patriarhul Ecumenic al Constantinopolului, și apoi de Preafericitul Alexis al II-lea, Patriarhul Rusiei.

Îmi amintesc de vizita mea la Catedrala Notre Dame din Paris, în 1994. Eram vreo 10 ortodocși, printre care și doi preoți. Am insistat să ne închinăm la Coroana de Spini, adăpostită într-una dintre capelele Catedralei.

Preoții catolici, ușor plictisiți, au încuviințat până la urmă să deschidă Capela unde se găsește Sfânta Coroană care a rănit Creștetul lui Dumnezeu. Capela era închisă.

Preoții catolici au deschis un dulap imens, unde se afla, parcă ascunsă sub obroc, Lumina înlăcrimată a lumii. Un preot parizian a luat-o în brațe și zâmbind, a pus-o pe o măsută.

Fără nicio pregătire anterioară, fără niciun cuvânt, cei 10 ortodocși am căzut la pământ, cu fețele lipite de marmura rece a capelei. Din ochi fășneau în mod involuntar lacrimi de durere și de recunoștință. Am sărutat plângând spinii plini de Sângele lui Dumnezeu. Preoții catolici erau perplex. Au îngenuncheat și ei, vizibil jenați de indiferența lor, și au îngăimat în gând câteva rugăciuni. După vreo 20 de minute de rugăciuni tăcute, ortodocșii s-au ridicat în picioare, și-au șters lacrimile, s-au închinat încă o dată Coroanei mântuitoare și au ieșit în liniște. Canon-ul (un fel de stareț) Catedralei, prezent și el, a șoptit: „Nu am mai văzut de mult atâta credință...”

*(Preot Ioan Valentin Istrati,
Articole teologice)*